

**Boas novas. Os *Métodos para afogar un cisne*
de Serxio Iglesias**

Xabier Cordal

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

CORDAL, XABIER (2011 [2004]). “Boas novas. Os *Métodos para afogar un cisne*, de Serxio Iglesias”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 507, 2-3. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/1140>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

CORDAL, XABIER (2004). “Boas novas. Os *Métodos para afogar un cisne*, de Serxio Iglesias”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 507, 2-3.

* Edición dispoñíbel desde o 14 de setembro de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

Boas novas

Os 'Métodos para afogar un cisne' de Serxio Iglesias

Xabier Cordal

'Métodos para afogar un cisne' é o título do poemario que publicou Edicións Positivas hai algo máis dun ano. O autor, nacido en 1966 no Palermo de Bos Aires, fíxose coruñés no barrio das Lagoas e está actualmente establecido en Corcubiión. Serxio Iglesias, que fora premiado en certames e publicara textos por varias revistas durante a súa iniciación, presenta case vinte anos despois en 'Métodos para afogar un cisne' unha poética persoal e madura.

Tras uns comezos que lindaban coa indagación no eu lírico, a obra de Serxio Iglesias derivou axiña cara a resposta de escarnio que andaba a celebrar Ronseltz. Alí estivemos desde 1985 ata a súa disolución, comezados os noventa. Outros influos configurábanse en formato multimedia: os videoclips de Reixa e de Villaverde, as cancións d'Os Resentidos, as de Radio Océano, os cadáveres exquisitos de Sid e Mary. Remataron os oitenta e a proposta festiva, a que el mesmo deitaba nos recitais e publicacións do grupo – unha escola de xofre contra as líricas febles do canon.

Serxio Iglesias quedou despois en longo silencio. Limitouse a observar, a ler e a descartar todo o que non lle achegaba nada novo tras o final de Ronseltz, o Unicornio que só ousara publicar Paco Macías. Fóra xa dos ambientes universitarios escolleu destino como profesor (aínda que ninguén fala, vai ti saber por qué, da 'Xeración do Ensino') e participou ocasionalmente nas reunións do Batallón Literario dos Villar e compañía. Mantívose a unha prudente e amigable distancia. Quixo vivir outra Costa da Morte, a das terminais nocturnas e as sombras que combaten o tedio: sexo, droga e rock and roll (versión Seattle, non San Francisco). En boa parte a biografía poética que é 'Métodos para afogar un cisne' cóntanos conta historias

áxil e seguro, economizado de maneira que o enxeño non se sobrepoña á linguaxe. Flúe coma unha conversa e, sen renunciar a ritmos cultos, sabe coutar oportunamente as derivas cara á súa efusión.

A segunda parte, 'Cadernos da cidade pánico', continúa describindo os costumes dos mortos, o tronzamento social dunha comarca que podería ser ben outra xeografía desolada dentro ou fóra de nós: comida rápida, orballos de limón, amor barato, puntos de fuga no que todo se escribe con minúsculas, como quería Cummings. O poeta vaga polo érebo e sábese tan preso das agullas do seu mar interior como o vate da nostalxia o estivera das alturas do Pindo. Serxio Iglesias vive, xa o dixemos, na Costa da Morte: distinguimos moi ben da lírica turista o canto escuro que nos ofrece. Véndese cara, a inmersión; xa a banda sonora dos Métodos para afogar un cisne, moi intencionalmente, recoñécese da xeración perdida que aínda deambula en chándal nos portos e nas estacións de desenganche. Neste capítulo o autor dálle volume e segue pairando no resto da obra; a máis biográfica, 'A memoria espesa' (algún poema desta parte anticipárase na colaboración de Iglesias para o número 20 de Dorna), parece prolongarse no seguinte 'Bramidos nus' con acentos e cortes de epitafio. A historia persoal e a nacional, di-

nunca dispostas a consumirse fronte ao mar. "O solpor está dentro e a derrota vai dentro, un nordés/ envolto en plástico" que se anuncia na parte primeira do libro ('Santuario') a debuxar as pegadas do estilo Iglesias e o seu feixe referencial: o estilo, trazo seco a medio camiño entre a evocación e un expresionismo coas cores apagadas; as referencias, a migración e a fuxida, a distancia fronte á amargura, un pano de fondo no que a Costa de Morte se tingue de fin de camiño –pero sen aras solares.

Esa avenida cega do significado é un dos valores contemporáneos da obra. A decadencia dos Métodos, que podería escorregar cara ao malditismo beat, prefere a contención e segue pois a senda que deixou Lois Pereiro. Para nola contar o autor adoitou acudir a materiais pobres, as madonnas de bisutería que alimentan o proletariado, a pesar de que Paul Klee e almafí poidan aparecer tamén (isto é, calquera preconcepto semántico está ausente da obra, que nin finxe inxenuidade nin redundancia en galería cultural). Naceu Iglesias dono dun rexistro naturalista que culmina moitas horas de traballo sobre o texto; un galego

gamos a historia dos restos, fúndense nunha voz: repásanse derrotas e móstrase en cru unha crítica cos discursos esencialistas que asomará con frecuencia –e con ironía– por varios momentos do libro. Finalmente 'Maneiras de morrer' fai balance. Queda claro que o cisne que se nos ensina a afogar non é o saudoso estilo denunciado por Celso Emilio Ferreiro, que tamén, senón os diversos nomes da esperanza, de calquera navegación imposible e fixédevos en que o verbo desta obra se conxuga en presente rígoroso.

As últimas noticias que temos de Serxio Iglesias fálannos da súa presenza nas asembleas populares (desculpade o adxectivo) de Nunca Máis ao longo da rexión abatida polo piche. Polo que respecta ao poema sabemos que quedará exposto ao frío, como lles soe ocorrer aos mellores deste país, e que o autor non se conformará con esta primeira achega en formato impreso. Métodos para afogar un cisne foron boas novas: para os vellos compañeiros, a lectura da carta que por fin Serxio se decidía a enviar desde o seu lonxe; para a literatura, a confirmación do áspero poeta contracanónico que escapou das galas dos defuntos.